

Önkormányzat, művelődés, népfőiskola

A dél-alföldi régió önkormányzatainak és kulturális közösségeinek párbeszédét rendezi meg a *Magyar Népfőiskolai Társaság, a Német Népfőiskolai Szövetség (DVV) Budapesti Irodája, a szegedi KALOT Népfőiskola és a Dél-alföldi Népfőiskolai Alapítvány* ma, 10 órától Szegeden, a Csongrád megyei közgyűlési hivatal tanácstermében. A tanácskozást *dr. Farkas László* államtitkár, köztársasági megbízott nyitja meg. Ezt követően A népfőiskolák és az önkormányzatok közös lehetőségei

címmel *Sz. Tóth János*, a Magyar Népfőiskolai Társaság titkárnak előadása hangzik el. A népfőiskola, az állam és az önkormányzatok viszonya Németországban – előadó: *Jakob Horn*, a DVV Budapesti Irodájának igazgatója. Kultúra, közösség, önkormányzatok – a megyei, városi, községi önkormányzatok felelőssége és lehetősége. Kérdések, hozzászólások az elhangzottakkal kapcsolatban. Délután: népfőiskolák, egyesületek, közösségi fórumok bemutatkozása, javaslatai.

Új bérletek, régi helyek

A Szegedi Nemzeti Színház értesíti kedves bérleit, hogy az 1992/93-as színiévadra bérleteiket május 11-től június 19-ig adhatják le, illetve jegyeztethetik elő a színház szervezési és jegyirodájában (Kárász u. 15. Tel.: 12–392). Bérletvásárlás: augusztus 10-től. Felhívjuk kedves régi bérlelőink figyelmét, hogy aki június 19-ig bérletét nem adja le, annak aug. 10-től régi helyét már nem tudjuk biztosítani!

Az 1992/93-as évad műsorajánlatát és bérletlétajkeztatóját kérje a jegyirodában.

(x)

Pünkösdi virágterápia

A lelki és testi egyensúly megőrzésének, visszaállításának módszerét *dr. Edward Bach* dolgozta ki. A múlt hét végén Budapesten nemzetközi tanácskozáson osztották meg szakmai tapasztalataikat a természetgyógyászok – közöttük a virágterápia elkötelezettjei és gyakorlói. *Ma este 18 órától, a Teleki utca 3. szám alatt, Rajda Cecília* tart előadást a virágterápiáról, mint a természetgyógyászat hatékony módszeréről.

Kovács István-emlékkönyv

A Szegedi József Attila Tudományegyetemen csütörtökön ünnepélyes keretek között adták át az 1990-ben – a 70. életének betöltése előtt – elhunyt Kovács István akadémikus családjának a Kovács István-emlékkönyvet.

A JATE hagyományai szerint az intézmény 70. évét betöltött professzorai előtt tisztelegnek a kollégák és a volt tanítványok az emlékkönyvek elkészítésével. A jogi kar alkotmányjogi tanszékének volt vezetője, Kovács professzor nem érhetette meg 70. születésnapját, a könyv azonban elkészült. Az oktatókon kívül a társakarok professzorai is elküldték munkáikat a 26 tanulmányt tartalmazó kötetbe, amelynek kiadását az egyetemen kívül a Szegedi Akadémiai Bizottság is támogatta.

Moldova György

A félelem kapuja

31. rész

Martin a szeme sarkából látta, hogy Vojtekovszkyt a kíséző rendőrök tovább vezették. A százados kinyitott egy ajtót:

– Menjen be!

Egy nagyobb méretű, feltehetőleg magasabb parancsnoki irodába jutottak, Osváth egy székre mutatott:

– Üljön le.

– Inkább állva maradnék.

– Ez most nem vitatéma, hanem utasítás.

Martin leült és körülnézett: a kopott íróasztalra egy Dzserszinszkij mellszobrot tettek ki, a sarokban egy régi típusú, úgynevezett „Wehrmacht” páncélszekrény állt, zöld festékbevonata már csak foltokban maradt meg rajta.

– Kér egy kávét? – kérdezte Osváth.

– Nem. Hová vitték a barátomat, szeretnék együtt maradni vele.

– Nem maradhatnak együtt, maga is pontosan tudja, mi miért. Egyébként ezen semmi sem múlik.

– Miért nem kezdi el a kihallgatást?

– Nem én foglalkozom magával. Legfeljebb a jegyzőkönyvet vezetem.

– Hanem ki?

Osváth nem válaszolt, néhány mozdulattal rendet rakott a kisasztalon, rapirt fűzött be az írógépbe, aztán cigarettára gyújtott, s hátradőlt a székén. Mintegy negyed-óraig várakoztak, mikor egy magas és testes ősz hajú férfi lépett be az irodába. Martin rögtön felismerte benne Szokolai vezérezredest, a poli-

tikai rendőrség egyik irányítóját. Annak idején együtt járt Szokolai fiával az orosz nyelvű Gorkij iskolába, és gyakran látta a rendőrtisztet a különböző ünnepi rendezvényeken.

Osváth felugrott a helyéről és jelentett, átadta a kéziratokat, melyeket Martin és Vojtekovszky dobott ki a lakás ablakán. Szokolai futólág belenézett a kötegebe, aztán Martinhoz fordult:

– Üdvözlöm, Martin úr, azt hiszem, már korábban kellett volna találkozunk, sok bajt és fáradságot megtakaríthatunk volna magunknak. Kér egy kávét, vagy teát inkább?

– Köszönöm, nem kívánok.

– Én viszont innék egy teát. Legyen szíves, százados elvtárs, küldessen be. Maradjon a szobájában, ha szükségem lesz magára, majd át-
szólok.

Osváth engedélyt kért a távozásra, és behúzta maga után az ajtót. Szokolai leült Martinnal szemben az asztal túloldalára:

– Hogy van az édesanyja?

– Jól, honnan ismeri őt?

– Még az illegálisból, 1941 tavaszán együtt buktunk le. Lehet, hogy nem hiszi el, de szegény apja is személyes jó barátom volt. Az édesanyja mit szól a maga politikai nézeteihez?

Felújított Aida a szegedi színházban

Dráma a zene által

Nincs mese: az opera az a műfaj, melyet énekesek adnak elő. Énekes kell hozzá, énekes hanggal. No, nem mondom, hogy ez minden, de ha a voce (hanganyag, énektechnika, kifejezőkészség) a helyén van, az szinte mindenért kárpótol, szinte bármit feledtet. Az opera: dramma per musica. Azaz: dráma a zene által. S az olasz kifejezés különösen érvényes a klasszikus olasz szerzőkre. Mindenekelőtt Giuseppe Verdire, kit én a legnagyobb zenedrámái mesternek tartok, de aki protokoll komponistának se utolsó. Az Aidában például ott van a Pthá-templom jelenete. Radames átveszi a kardot. Semmi cselekmény, a történet áll, a szereplők is csak állnak, közben persze balett, kórus, tűzijáték stb. No és egy pompás együttes. Persze nem ettől zenedrámá az Aida, de ez az az opera, ahol a monumentalitás, a tömeg (a szereplők és a zene tömege egyaránt) leginkább organikus, legkevésbé illusztratív elem.

Az Aida a négy pompás főszereptől jó mű. Attól, hogy Amneris, Amonasro, Aida és Radames (nagyjából ebben a sorrendben) zeneileg kitűnően, erőteljesen jellemzett alakok, igazi egyéniségek, s így találkozásai, összeütközéseik igazi drámai szituációkat hoznak létre. S e nagyszabású lehetőséget Verdi nagyszabású muzsikában kottázta le. Bármennyire fontosak és népszerűek a tömegjelenetek, a mű szempontjából a négy főszereplő megformálása sokkal fontosabb.

A szegedi Aida már öt éve is attól volt jó előadás, hogy a legtöbb szerepre nagyformátumú előadók álltak rendelkezésre. A mostani felújítás „másfél” szereposztása a régi.

FOTÓ: NAGY LÁSZLÓ

A két Aidát igen tanulságos egymás mellett hallgatni. Mintha egy művész két alakítását látnánk-hallanánk. *Matkócsik Éva és Misura Zsuzsa* hangja, művészi alkata igen hasonló egymáshoz. Két világos színű, átütő erejű drámai szoprán, mindkettő pontosan intonál, szépen frazíroz. A két alakítás azonban úgy viszonyul egymáshoz, mint egy ceruzavázlat a kész festményhez. A fiatal Matkócsik Éva helyesen vázolja föl az alak fő vonalait. Jól győzi a szólamot, hangja természetesen szárnyal a nagy tuttik fölött is. Aida drámai figurájából azonban egyelőre csak a Nílus-parti jelenet két duettjében éreztet meg valamit. Első nekifutásra, ilyen kevés próbával ez jó teljesítmény, s ami még lényegesebb: egy későbbi teljes értékű megformálás ígérete. Hogy mi lehet a távlata ennek az alakításnak, azt Misura Zsuzsa mutatta meg. Az utóbbi években ő az ország első számú drámai szopránjává fejlődött. Noha a

kritikának nem feladata az erkölcsi értéktétel (csak az esztétikai) a recenzens mégis kénytelen kifejezni őszinte csodálatát, ahogy ez a jó képességű énekesnő – nem utolsósorban szegedi éveitől – ilyen nagy művésszé érett. S a tisztelet nem is annyira a végeredménynek szól, mint inkább annak a türelmes, szisztematikus munkának, amivel ezt a művésznő elérte. Csodálatosan könnyedén formál, a szólam minden titkát tudja, Turandot, Izolda és Gioconda után is mennyei szépségű magas pianókra képes. Az ő éneklésében például nyilvánvalóvá válik, miért írt Verdi magas cét a második ária csúcára. Misura életkorban, alkatban nem nevezhető ideális címszereplőnek. De amint elkezd énekelni, a hang kifejezésbeli gazdagsága, a jelenlét intenzitása evidenssé tesz mindent. Különösen, ha olyan hang-nagybitrokos partnerekkel lép föl, mint *Németh József, és Juhász József*. Ahogy

ez a három megfellebezhetetlen hang áttör a Győzelmi jelenetben, vagy együtt szól a Nílus-parton – a hatás leírhatatlan. Némethnek egyébként is egyik legjobbjá Amonasro, Juhász pedig hatvanon túl is meggyőző a szerep nagy részében. Sajnos, a záróketőstre ezúttal elfogyott az ereje. *Gyimesi Kálmán* repertoárján az etióp király határeset, de a tapasztalat és a személyiség nagyrészt pótolja azt, ami az orgánumból hiányzik. A másik Radames, *Vajk György* éneklése kiegyenlítettetbé vált. Noha tenorja némely fekvésben és hangzókon fényét veszti, az alakítás meggyőző. Szonda Éva nagyzenésű mezzója jól illik Amnerishez, s alakítása is kidolgozott, megnyerő. *Varsányi Éva* főképp a magasabb régiókban erős, „alul” néha nem jött át a hangja.

Molnár László a tőle megszokott profizmussal tartotta kézben a hatalmas együttest, de a Verdi-zenével nincs olyan bensőséges kapcsolatban, mint Puccini Toscájával, mely legjobb vezénylese. *Kocsár Balázs* nagyszerű pillanatokat hozott létre, az ő interpretációja kevésbé áttetsző, ám drámaibb. A Hamupipőke óta legígéretesebb teljesítményét nyújtotta.

Az Aida egyike a legnépszerűbb műveknek, a közönség rajong érte. Másfelől igazi csapatmunka, az egész társulatot megmozgatja. Mind a négy előadás telt házzal ment, s az általam látott két estén a publikum el volt ragadtatva.

MÁROK TAMÁS

Kamarazene-majális

Ezzel a címmel rendeznek hangversenyt május 26-án, kedden este 7 órakor a Bálint Sándor Művelődési Házban (Szeged, Temesvári krt. 42.).

A változatos összeállítású műsorban föllép *Iván Ildikó*, a Szegedről elszármazott kiváló fiatal szoprán énekesnő, zongorán *Bódás Péter* művésztanár kíséri; *Bakos Zsolt, Nyerges Attila, Lauer Zsolt* (harsona), *Nyíry Ferenc* (basszus-harsona), *Miklós Imre* (klari-

nét), valamint a Vásárhelyi Űtőegyüttes. A koncert során Bach, Beethoven, Carmichael, Charpentier, Liszt, Oláh Tibor, Serocki műveiből hallhatunk válogatást. Az est két különlegessége: Bach koráljaiból Nyíry Ferenc írt át egy sorozatra valót négy harsonára; *Rózsa Pál* Kamarazene című műve Gyermekekmondóka című tételének ezen a versenyen lesz az ősbemutatója.

Rendőrakadémisták a dékán előtt

A rendőrtiszthelyettes-képzőn sokban különböznek az ideai vizsgák az elmúlt évekéitől. A napokban kollokváló kisrendőrök tudását külső szakemberek mérik fel, meghozza a számonkérésben meg lehetős nagy rutinnal rendelkezők.

A Repülő téri iskolások *dr. Nagy Ferenc, a tudományegyetem jogi kara dékánja előtt abszolváltak a büntető jog rendőri tudnivalóiról.*

– Egészen jó fölkészültséget mutattak – értékelte teljesítményüket kérdésünkre a dékán. – A hallgatók többsége közel jó rendű minősítést kapott. Bonyos kérdésekről, így a közlekedési balesetek ismeretéről

egyetemi szinten sem lehet többet várni a tiszthelyettesek által előadottaknál. Meglepődeve tapasztaltam a hallgatók egy részének tájékozottságát, persze akadt néhány nagyon gyenge tudású is, akikkel alapvető gond van.

Az oktatás általános színvonaláról is jó benyomásokat szerzett a dékán a Repülő téri iskolán. Ahol egyébként a közelmúltban tett látogatást *Jan Dikkels*, a holland rendőri oktatási központ igazgatóhelyettese, aki a magyar rendőri képzés megreformálásán dolgozó munkacsoport vezetője.

MAG

(Folytatjuk.)